

သောင်တင်နေတဲ့ ကြယ်ငါးကလေးတွေ

လင်္ကာရည်ကျော်

သောင်တင်နေတဲ့ ကြယ်ငါးကလေးတွေ

(၁)

အိပ်ရာနိုးသည်နှင့် ခေါင်းကိုက်ခြင်းမဟုတ်၊ ခေါင်းကိုက်လွန်း၍ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ဘုရား...ဘုရား၊ ငါညက ဘယ်လောက်တောင် သောက်လိုက်မိပါလိမ့်။

နိုင်ငံခြားမှ ခေတ္တပြန်လာလည်သော သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်တစ်ဦးကို အကြောင်းပြု၍ ဒူးစစ်
အင်းယားလိတ်ဟိုတယ်တွင် ငယ်သူငယ်ချင်းများ စုပြီး သောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မဆုံလည်း ညနေတိုင်းအိမ်မှာသောက်နေကျမို့ အရက်သောက်သည်
ကတော့လည်း မထူးဆန်းလှ။ လက်ရှိအချိန်တွင် ဘာဝင်ငွေမှ မရှိသူဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းများက ဒကာခံ
ကြခြင်းဖြစ်ပြီး အရက်အကောင်းစားများ ပါဝင်လာ၍ ပိုသောက်မိခြင်းတော့လည်း မဟုတ်။ ပြဿနာ
က တစ်စုံတစ်ဦးက မိမိအိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို မေးရာက စသည်ဟုထင်သည်။

“သူငယ်ချင်း၊ စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့နော်၊ သတင်းတွေ ကြားလို့မေးတာ”

“ဘာလဲကွ၊ ငါတို့အိမ်ထောင်ရေးလား၊ ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ကွဲမယ် ကွာမယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ပွစိပွစိနဲ့ ညံနေတာလောက်ပါပဲ”

ရယ်ရွန်း ဖတ်ရွန်း ဖြေလိုက်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းက မရယ်။

“ကလေးတွေလည်း တော်တော်အရွယ်ရောက်နေပြီပဲကွာ။ ညှိကြပေါ့”

“ဟ ညှိစရာ မလိုဘူးကွ၊ အခုက ဝင်ငွေမရှိလို့ ဖြစ်တာ၊ ရန်ကုန်မှာ ဂျီပီကောင်းနေတုန်းက
ပြုံးနေတာ၊ မင်းက အခုဘာမှ မဝင်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ၊ ပြဿနာ အဲဒီက စတာပဲ”

တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“အေး...တို့လည်းကြားတယ်၊ မင်း ထရန်စဖာကျတာ မသွားဘဲ နေနေတာဆို၊ ရန်ကုန်မှာ
လည်း ဆေးခန်းမထိုင်တော့ဘူးဆို”

သက်ပြင်းချ၍ ဆေးခန်းက ထိုင်လို့မရတော့တာပါကွာ ဟုဖြေမိသည်။

“ဒါဆိုလည်း သွားလိုက်ပါလားကွာ၊ ခုထက်စာရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး အဆင်ပြေမှာပေါ့၊ အိမ်မှာ မပြေလည်တုန်း စိတ်အပြောင်းအလဲလေးလည်း ဖြစ်တာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပင် သူ့မျက်နှာကို လက်ညှိုးတစ်ချိန်ချိန် လုပ်ပြလိုက်သည်။ “သွားရမယ့် နေရာ လည်းကြည့်ဦး...ဟေ့ကောင် ဒီမှာ မင်းအခုရထားတဲ့ ဘွဲ့တွေနဲ့ ငါအခုရထားတဲ့ဘွဲ့တွေ အားလုံးအတူ တူပဲ၊ မင်းကတော့ လန်ဒန်မြို့က “ဂိုင်း” ဆေးရုံကြီးမှာ လုပ်နေပြီး ငါ့ကျတော့ သွားလိုက်ပါလားတဲ့၊ တရားအောင်လည်း ပြောဦး ဟေ့ကောင်”

သူငယ်ချင်းက ရယ်၍လက်ကာပြပြီး ဆောရီး ဆောရီးဟု ဆိုသည်။

ကျောင်းပြီးကတည်းက နယ်တွင် ဆေးခန်းထိုင်နေသော သူငယ်ချင်းကတော့ လက်ထဲက ခွက်ကလေးကို ဆကြည့်နေရင်းက ဝင်ပြောသည်။

“ငါကတော့ ဒီလို မြင်တယ်ကွ”

“ဆိုပါဦး”

“ဒါ မင်းအခုသွားရမယ့် နေရာက ငါအခုဆေးခန်းထိုင်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ခွင်တစ်ခုတည်းပေါ့ကွာ၊ အဲဒီခွင်ထဲကို မင်းလောက် ကွာလီဖိုင်းဖြစ်တဲ့ လူ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး”

“အဲဒါ ပြောတာလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ မင်းဘက်က ကြည့်တော့ အရှုံးလို့၊ ကံဆိုးတာလို့ တွက်ချင် တွက်မယ်၊ တို့ ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဒါ အမြတ်ကွ၊ ကံကောင်းတာ၊ ဒါကို မင်းက မလာတော့ တို့ဘက်က ကံကောင်းရကျိုး မနပ်ဘူး”

သူ့စကားက ချက်ပိုင်သဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

သည်စဉ်မှာပင် အခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဝင်မေးလာသည်။

“ငယ်ငယ်ကြောင့်ရော ပါသေးလား ဟေ့ကောင်”

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ငယ်ငယ်နဲ့ဇာတ်လမ်းက သူမယူခင်ကတည်းက သိတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်က ငါ့အရင်အိမ်ထောင်ကျတာ၊ ပြီးတော့ လေးငါးလပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငယ်ငယ်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ ပြန်ဆုံပြီး သူ့ယောက်ျားရော၊ ငယ်ငယ်ရော၊ ငါရော၊ သူ့ရောတောင် စကားတွေ ပြောနေလိုက်တာ လှိုင်လို့”

တစ်ယောက်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အဲဒါပြဿနာပေါ့ကွ ဟုပြောသည်။

“ဘာလဲကွ”

“ငယ်ငယ်နဲ့ ငါလည်း ဆုံသားပဲ၊ ငယ်ငယ်က အရမ်းချမ်းသာနေတယ်လေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငယ်ငယ်က အဲဒီလူကြီးကိုယူလိုက်ရတာ အဲဒါကြောင့်ဆိုတာ မင်းလည်း သိသားပဲ”

“ကြည့် ကြည့်၊ အသက် ၄၀ ပဲ ပြည့်တော့မယ် မနာလိုတုံး”

သူငယ်ချင်းက မခံချင်အောင်စ၍ လှမ်းထိုးလိုက်ရသည်။

“ငါ အကောင်းပြောတာ၊ ငယ်ငယ်က ချမ်းသာရုံတင် မကဘူး၊ လှလည်း လှတုန်းပဲ၊ အဲဒါ မင်းမဟေသီ မြင်တော့ မင်း ဟိုလူကြီးကိုကြည့်မရသလို သူလည်း ကလိကလိ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ အခုက ငါ့ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလို့ မပြေလည်ကြတာ၊ မင်းလိုသာ ငယ်ငယ်ကို ထည့်တွက်ကြကြေးဆိုရင် ငါမသွားတာ သူက ကျေတောင် ကျေနပ်နေဦးမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငယ်ငယ်တို့ လင်မယားက အခု အဲဒီမြို့မှာနေတာကွ”

သူငယ်ချင်းက နဖူးကို လက်နှင့်ရိုက်လေသည်။

(၂)

မှန်ပါသည်။

ငယ်ငယ်သည် သူ့ဘဝတွင် မိမိတစ်ဦးတည်း၊ မိမိဘဝတွင်လည်း သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့သော ချစ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဝနစ်အရွယ် အပျိုစင်ဘဝကတည်းက ကြွေရုပ်ကလေးလို လှပသည့် အပြင် ယဉ်ကျေးဖော်ရွေလွန်းသဖြင့် မိမိသာမက မိမိသူငယ်ချင်းများကပါ ချစ်ကြသည်။

မိမိကိုလည်း တစ်နေ့ကုန် မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေတတ်လောက်အောင် ချစ်မြတ်နိုးရှာလေသည်။

“အစ်ကိုဟာ ငယ့်ဘဝအတွက် အပြီးပြည့်စုံဆုံး အဓိပ္ပါယ်ပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့သာ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း လွဲခဲ့ရရင်လည်း ငယ်ငယ်ဘဝမှာ အဓိပ္ပါယ်ဆိုတာ ဘာမှ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး”

တစ်သက်လုံးတမ်းတလောက်သည့် သည်စကားကို ဆိုခဲ့သော်လည်း သည်လောက်ချစ်စရာကောင်းသောချစ်သူနှင့် မိမိလွဲဖြစ်အောင် လွဲခဲ့ကြလေသည်။

ကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းနေလောက်အောင် စီးပွားပျက်နေသော ငယ်ငယ် မိဘများက ငယ်ငယ်ကို ဆီကုန်သည် အညာသား သူဌေး လူပျိုကြီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် စီစဉ်ကြစဉ် အချိန်တုန်းက မိမိသည် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ) ကျောင်းသားဘဝတွင် ကျောင်းစရိတ်မတတ်နိုင်၍ ကျောင်းတစ်နှစ်နားထားရချိန် ဖြစ်လေသည်။

“ဘဲဥကို ကျီးကန်းချီသလိုပဲကွာ၊ ဒီလူ ကိုယ့်ရုပ်မှ ကိုယ်အားမနာ”

မင်္ဂလာဆောင်သို့ ရောက်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းများက တက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် ကြုံးဝါးကြသည်ကို ဘာမှ ပြန်ပြောနိုင်စွမ်းအား မရှိခဲ့။

မိမိကျောင်းပြီး၍ ဆရာဝန်ဖြစ်သော နှစ်တွင် မိသားစု အသက်ရှူပေါက် အနည်းငယ်ချောင်တန်ကောင်းရဲ့ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကမာရွတ်မီးပွိုင့်အနီး လမ်းဘေးဆိုင် တစ်ခုတွင် ကျန်းမာရေး မကောင်းသည့်ကြားက ညနေတိုင်း လက်နှိပ်စက် အချိန်ပို သွားရိုက်နေသော ရုံးအုပ်စာရေးကြီး အဖေ့ကို ကြည့်ရင်းက စွန့်စားလိုစိတ်တို့လည်း လွင့်ပြယ်ခဲ့ရဖူးသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ငယ်ငယ်နှင့် မိမိ ကြိုကြားကြိုကြားသာ ဆုံတော့လေသည်။ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဖြစ်ခါတွင် ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တွင် နေနေသေးသော ငယ်ငယ် ကလေးပျက်၍ ဆေးရုံရောက်လာခိုက်ဆုံဖူးသည်။ နောက်ပိုင်းလည်း သားသမီးမရတော့ဟု စိတ်မကောင်းစွာကြားရသည်။

ရာထူးဌာနနှစ်ရ မြင့်မားသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး၏ သမီးနှင့် မိမိလက်ထပ်ဖြစ်စဉ်က ငယ်ငယ် ခင်ပွန်းက မိမိယောက္ခမနှင့် ရင်းနှီး၍ဟုဆိုကာ သူတို့လင်မယား လာကြသေးသည်။

နောက်တော့ မိမိက ဘွဲ့လွန်သင်တန်းတက်၊ ထိုမှ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်သွားနှင့် တော် တော် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့သည်။ ယောက္ခမကလည်း အနားယူလိုက်ပြီးနောက် ငယ်ငယ် ခင်ပွန်းနှင့် သိပ်မဆုံဖြစ်တော့ချေ။

မိမိကတော့ ပညာထူးချွန်မှုကို အကြောင်းပြုကာ ထင်ရှားသော ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်စပြုလာ သည်။ ဂေါက်သီးလေးရိုက်တတ်လာပြီး ကြိုကြားကြိုကြား အရက်သောက်တတ်လာသည်။ ဧည့်ခံပွဲ လေးတွေကလည်း ဆက်လာပြီး လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းတွင် အတော်ကလေးဝင်ဆံ့လာသည်။

“အစ်ကိုနဲ့လွဲခဲ့ရင် ငယ့်ဘဝမှာ အဓိပ္ပါယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး” ဟုပြောခဲ့သူကလေးတစ် ယောက် ဘဝကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်နှင့် လျှောက်လှမ်းနေမှန်း မစဉ်းစားမိတော့သော်လည်း မိမိကတော့ မိမိဘဝကို မိမိအတော်ပင် ကျေနပ်နေမိခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငယ်ငယ်တို့ လင်မယားအခြေချနေထိုင်ရာ အညာမြို့ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့မိန့်ကျလာသည်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အလွန်အဆင်ပြေ အခြေကျနေပြီဟု ယူဆထားသော ဘဝကလေးကို မစွန့် လွှတ်လိုစိတ်နှင့်ပင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ပြဿနာတို့ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာကြရတော့လေသည်။

(၃)

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

ဇနီးဖြစ်သူ၏ အသံကို ခပ်တိုးတိုးကြားရသည်။ ခင်ပွန်းမှအပ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ချိုသာသော အသံနှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်တတ်သူ၏ အသံက သူ့အဆင်မပြေဖြစ်နေသည့် ခင်ပွန်းကို ပြောသည့် အသံမျိုးခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေ၍ အံ့အားသင့်မိသည်။

“ဒီ ဆရာဝန်မကလေးတွေ အစ်ကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

ဘုရားရေ ငယ်ငယ်အသံပါလား၊ တစ်ခါမျှ အိမ်မလာဖူးသူ ငယ်ငယ် ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်ချလာပါလိမ့်။

“သူ အိပ်နေတယ်၊ နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“နိုးနေပြီဟေ့၊ လာခဲ့မယ်”

အထဲမှ လှမ်းအော်သံကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင်တော့ ငယ်ငယ်နှင့်အတူ အသက်အစိတ်အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုကလေး နှစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ သပ်ရပ် ကုန်ကြွေးရသော ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံများ အရရော၊ စောစောက ငယ်ငယ်စကား သံအရရော ဆရာဝန်မကလေးတွေဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

မနက် ၁၀ နာရီအထိ အိပ်ပျော်နေသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် လက်ကာ ပြုပြီး မျက်နှာသွားသစ်ရသည်။

(၄)

“ပြော ငယ်ငယ်၊ ဘယ်ကဘယ်လို လှည့်လာတာလဲ”

“အစ်ကို့ဆီပဲ သက်သက်လာတာပါပဲ”

ဆရာဝန်မကလေးနှစ်ဦးကို နာမည်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့က ကိုယ်ကလေးများကို ကျူး၍ ရိုသေစွာ ပြုံးပြကြသည်။

“သူတို့လေးတွေက ဒီနှစ် လုပ်သက် နှစ်နှစ်ပြည့်လို့ မဟာသိပ္ပံဝင်ခွင့် ဖြေချင်တယ်တဲ့၊ အစ်ကို့ လို သမားတော် ဖြစ်ချင်ကြတယ် ပြောတယ်။ အဲဒါ ဒီမှာလည်းအစ်ကိုက အဲသလို ကလေးတွေကို မေတ္တာနဲ့ စာသင်ပေးနေတာ အောင်တာများတယ်ကြားတယ် ပြောလို့ ငယ်ငယ်က အဲဒီဆရာက ငယ် ငယ်ကတည်းက အစ်ကို့လို ခင်ခဲ့တာ အပ်ပေးမယ် ပြောပြီးခေါ်လာခဲ့တာ”

မိမိ အလုပ်မဆင်းဘဲနေခြင်းကို ငယ်ငယ် သတင်းကြားသေးဟန် မတူ၊ ရုတ်တရက် ပြောရ လည်းခက်သဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ရသည်။

“သူတို့က ငယ်ငယ်နဲ့ ဘာတော်လဲ ပြောပါဦး”

ဇနီးဖြစ်သူက အအေးဖန်ခွက်ကလေး သုံးခွက်ကို လင်ပန်းနှင့် ထည့်ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်တွင် လာချသည်။ ပြီးတော့ မိမိဘေးတွင် မသိမသာ ဝင်ထိုင်ရင်းက တိတ်ဆိတ်စွာ အကဲခတ်နေသည်။

“သူတို့က ငယ့်သမီးတွေလေ”

“မဟုတ်တာ”

သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်က နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ကို သမီးတွေဟုပြောသဖြင့် ရယ်မိသည်။ သွက်လက်ဟန်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက ဝင်ရှင်းပြသည်။

“မမက သမီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါဆရာ၊ သမီးတို့ နယ်ကနေ ရန်ကုန်မှာ ဆေးကျောင်းလာတက် တုန်းက အိမ်က စီးပွားရေးမပြေလည်လို့ ကျောင်းထွက်ရတော့မလိုကို ဖြစ်ဖူးပါတယ်။ နောက်တော့ သူများတွေက သမီးတို့မြို့မှာ ပညာရေးတန်းလန်းနဲ့ စီးပွားရေးအဆင်မပြေဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတွေကို လိုက်ကူညီပေးနေတဲ့ မမရှိတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ သွားတွေ့ဖြစ်တာ၊ အဲဒီကတည်းက သမီးတို့ကို အစစ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ ခုထက်ထိပါပဲ၊ သမီးတို့လည်း အစ်မအရွယ်ပေမယ့် အမေအရင်းလိုပဲ သဘော ထားပါတယ်”

“ဟယ် ငယ်ငယ်ကို ချီးကျူးရမှာပေါ့ကွယ်၊ သာဓု သာဓု သာဓု”

ဇနီးက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောတော့ ငယ်ငယ်က ကျေးဇူးပဲ မမဟု ဆိုသည်။

ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေရာက စိတ်ဝင်တစား မေးမိသည်။

“ငယ်ငယ် ကြည့်ပေးတာ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း မကဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကလေးမကလေးတစ်ယောက်က ဆရာကလဲဟု ရယ်နေသည်။ ငယ်ငယ်ကတော့ ပြုံးပြုံးက လေးပြန်ဖြေသည်။

“ယောက်ျားယူပြီးကတည်းက စီးပွားရေးကလည်း ယောက်ျားပဲ သူ့ဟာသူလုပ် အိမ်မှာက လည်း အိမ်အလုပ်လုပ်မယ့် လူတွေက အများကြီး၊ ကလေးကလည်း မရနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အဓိပ္ပါယ်ရှိရင်ရှိ၊ မရှိရင် သူများအတွက်တော့ ရှိမှ မဟုတ်လား”

ငယ်ငယ်က အဓိပ္ပါယ်ပါပါရှင်းပြသည်။

ဘုရားရေ မင်း အစ်ကိုကို ရည်ရွယ်ပြီးများ ရှင်းပြနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အစ်ကို အခုလုပ်နေ တာတွေကို သိလို့ စောင်းမြောင်းပြီးများ ပြောနေရောသလား။

ဇနီးက မိမိမျက်နှာကို ခပ်ထေ့ထေ့တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာမှထ၍ အတွင်းခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် သွားသည်။

“ဒါဆိုရင် ငယ်ငယ်ကူညီတာ တခြားကျောင်းက ကလေးတွေလည်း ပါတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“တခြားကျောင်းတွေက ပိုများတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီ သမီးတွေလက်ထက်တုန်းက ငယ်တို့ မြို့မှာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ မပေါ်သေးတာ၊ တခြား တက္ကသိုလ်တွေကပဲ များတာ၊ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက် ကူညီလိုက်၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်နဲ့ လက်လွတ်ပြီး အဆင်ပြေသွားလိုက်၊ တချို့လည်း သုံးလေးနှစ် ကူညီရတာပေါ့”

“အဆင်မပြေတဲ့ ကလေးတွေက အများကြီးဟာ၊ ငယ်ငယ် ဘယ်လိုရွေးသလဲ”

ငယ်ငယ်က ပုခုံးတွန့်ပြသည်။

“ရွေးရခက်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ကြုံကြုံကလာတဲ့ကလေး ကိုယ်နဲ့ရေစက်ပါတယ်ပဲ သဘော ထားရတာပဲ၊ အစ်ကိုငယ်ငယ်က ဖတ်ပြဖူးတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကဗျာလိုပေါ့”

မျက်မှောင်ကြုတ်၍ “ဘယ်ဟာလဲ” ဟုမေးမိသည်။

“သောင်ပြင်မှာ လာပြီးတင်နေတဲ့ ကြယ်ငါးလေးတွေက အများကြီးဆိုတာလေ၊ ရေထဲကို ပြန် ပြန်ပြီး ပစ်ချပေးရင် ဘယ်တော့မှ မကုန်နိုင် တော့လို့မပြီးနိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ဘာလို့လုပ်မလဲ ဆိုတာလေ”

ငယ်ငယ်က အားပါးတရ ပြုံး၍ ဆက်ပြောသည်။

“အစ်ကိုပဲ ဖတ်ပြခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ကောင်မှ မကယ်နိုင်လိုက်ရတာနဲ့ စာရင်တော့ နိုင် သလောက် ပြန်ပစ်ပေးနေတာက အဓိပ္ပါယ် ရှိပါတယ် လို့လေ”

ပေါင် ၂၀၀ အား ဝန်ကို မ နိုင်သောစွမ်းရည် ရှိသောသူကို ပေါင် ၁၀၀ သာ နိုင်သောသူ လုပ်ရ မယ့် အလုပ်ကို ခိုင်းသည်ဟု မြည်တွန်တောက်တီးနေသော မိမိအတွက် ပြန်ပြောစရာ စကားလုံး ရှာမတွေ့ခဲ့။ နောက်မှ

“ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ”

“ဘာကိုလဲ အစ်ကို”

“ငယ်ငယ် ကူညီခဲ့တဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ”

“ခဏ”

ငယ်ငယ်က မျက်မှောင် ကြုတ်၍ လက်ချိုးရေတွက်နေသည်။ ပြီးမှ

“ရှစ်ဆယ့်တစ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ရှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်လို့ ပြောတာ”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို မသိတော့။

(၅)

“သမီးတို့တစ်တွေက အခု ဘယ်မှာ တာဝန်ကျနေတာလဲ”

“မမတို့ မြို့မှာပါပဲ၊ သရုပ်ပြ လုပ်နေကြပါတယ်။ သမီးက ဇီဝကမ္မ၊ သူက လူထုကျန်းမာ မှာပါ”

“အဲဒီတော့ ဆရာ့ဆီ စာလာသင်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဆရာဝန်မကလေးများက ရယ်ကြသည်။

“လာရမှာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာက စာသင်ပေးတာ သိပ်တော်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာ၊ သင်တဲ့လူကတောင် သင်ပေးမယ်ဆိုမှတော့ ဆရာသင်ပေးမယ့်ရက်တွေကျ ခွင့်ယူပြီး လာသင်လိုက်၊ ပြန်လိုက်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ကားက ဘယ်နှနာရီ စီးရလို့လဲ”

“အသွား ၁၂ နာရီ၊ အပြန် ၁၂ နာရီပါ”

သက်ပြင်းတစ်ချက်သာချ၍ ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ဒုက္ခ မရှာကြနဲ့တော့၊ သမီးတို့ ကံကောင်းပြီ၊ ဆရာ အဲဒီကို ပြောင်းမိန့်ထွက်ထားပြီးပြီ၊ ဆရာလာခဲ့မယ်၊ ဟိုကျမှ စိတ်ကြိုက်သာ စာလာမေးကြပေတော့”

“ဟင် တကယ်”

အံ့ဩ ဝမ်းသာဟန် ကလေးများ ဝင်းလက်၍ သွားပါသည်။

(၆)

ငယ်ငယ်တို့ သုံးယောက်ပြန်သွားတော့ ဇနီးက မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် လာ၍ ထိုင်သည်။ ပြီးမှ တိုးတိုးမေးသည်။

“ရှင် စိတ်ပြောင်းသွားပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“သွားမလို့ဆို၊ ကျွန်မ ကြားလိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလို့လဲ၊ မင်းက မသွားစေချင်ဘူးလား”

ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မလို့”

“ဘာရယ်”

အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ တစ်သက်လုံး လေအေးစက်နှင့် ခြင်လုံဆန်ခါ တပ်ထားသော အိပ်ခန်းထဲ ကြီးပြင်းလာသူက ပူပြင်းခြောက်သွေ့၍ ခြင်ပေါ်၊ ယင်ပေါ် ဒေသသို့ ဘာကြောင့် လိုက်ချင် ရပါသနည်း။

“ကလေးတွေလည်း လက်လွှတ်လို့ ရတန်သလောက် ရနေပြီ၊ သူ့ အဘိုးတွေ၊ အဘွားတွေ လည်းရှိနေတာပဲ၊ ရှင်က ဟိုမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျွန်မလိုက်နေမယ်”

ခေါင်းကို မသိမသာ ခါယမ်းရင်း ငါနားမလည်ဘူးဟု ပြောမိသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကိုမှ နားမလည်တာ၊ ကျွန်မက ရှင်ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှာနိုင်နေတာကို ဂုဏ်ယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကို လူတွေက လေးစားနေတာ၊ အားကိုးနေတာ၊ ရှင့်ကြောင့် သူများတွေ ဘဝအဆင်ပြေတာ၊ အဓိပ္ပါယ်ရှိသွားတာ အဲဒါကို ဂုဏ်ယူချင်တာ”

ရုတ်တရက် သူ့စကားလုံးများက ဝီရိယနောက်ကျနေသော ဦးနှောက်သို့ ရှင်းရှင်း မစွဲကပ်နိုင် သေး။

“ဘာလို့ ဂုဏ်ယူချင်တာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မက ရှင့်ကို ချစ်တာကိုး”

မျက်စောင်း တစ်ချက်နှင့် ခပ်ငဲ့ငဲ့ပြောပြီး အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ချစ်သူဟောင်းနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့တာတောင် မလှုပ်ရှားဖြစ်လိုက်သည့် နှလုံးသားက နွေးထွေးစွာ ခုန်၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

လင်္ကာရည်ကျော်